

In Martinek je pritekkel na dvorišče, kjer so se še vedno igrale jezičnice. Zagledale so ga jezičnice, pa so ga kar naenkrat obstopile. Začele so se norčevati in ga dražiti. A Martinek se ni jezil, pa tudi zbežal ni. Smejal se je na ves glas in se tolkel po kolenih. »Jezičnice, hej, jezičnice!« se je smejal in rogal Martinek. »Ali vas ni sram, da ste take jezičnice?«

Deklice so ga gledale vse osuple. Namrdnile so se in so šle strani od njega. Pričele so se spet igrati, a ni jim šlo. Martinek jih je gledal in se jim muzal venomer. — »Pridi, Martinek, pa se igray tudi ti!« so ga naprosile naposled jezičnice. No, Martinek se ni obotavljal. Šel se je igrat in se je muzal neprenehoma, ker se mu je zdelo, da je vendarle ugnal jezičnice v kozji rog.

In res — od tistega dne je imel Martinek mir. V najlepši slogi je živel s sestricama, pa tudi s sosedovima dvema. Le tuptam so ga pričele dražiti in se mu posmehovati. A Martinek se ni jezil nikoli več. Samo smejal se jim je, ej, samo smejal. In nazadnje so se smejali vsi — jezičnice in Martinek — in so bili dobre volje...

J. E. Bogomil:

Samá doma.

se je šlo na polje ali v gozd. Prazne kleti so sprejemale zadnji letni blagoslov: krompir, korenje, repo, zelje, peso in take reči. Prazne njive so pa hrepenele po novi setvi, zakaj v sramoto bi jim bilo, ko bi nanje ne bila stopila več neutrudna kmetova noga, ko bi jih opustil ali pa, da bi na njih poganjal le plevel.

Tudi gozd je ponujal kmetu svoje suho listje za steljo, za mehko in suho posteljo ljubi živinici.

Zato veste, zakaj ni bilo nikogar doma: vse je šlo, ali na polje ali pa v gozd. Le stari dedki in stare mamice pa nekaj najbolj zelenega drobiža je ostalo doma. Pa tudi ti niso bili čisto brez dela.

Rebernikova dva sta bila že — na primer — taka dva: stari oče in pa Jožek. Dela nista imela nič presilnega. Pazila sta, če bi kdo kaj prinesel, in pa, da ni kdo kaj odnesel. Kuretina je pa tudi zahtevala paznje in piče, in vrabec na mizi je sitnaril, da je bil za sitnosti eden več. Gospa mati njegova je namreč poleti gnezdila v luknji Rebernikove hruške, zato se je štel tudi on z brati vred med domačine.

Takole pod večer pa se je pokazalo na Rebernikovem dvorišču dvoje prasēt. Čez dan sta bila bolj v svinjaku, pod noč sta pa želela malo izprehoda. S potom, če jima ni bilo kje kaj všeč, sta tudi kaj popravila in prerila. Tudi zdravila sta se tuintam s kakim požirkom črne vrtnē prsti. Dobro jima je delo: to sta naznanjala z glasnim cmakanjem.

Tako je bilo pri Reberniku vse v redu.

Na varnem...

Hujše je pa bilo tak dan, ko se je gospodinja-mama kaj predolgo zamudila na polju. Kdo naj ji zameri! Dela toliko, in tisti črnkasti oblaki nad Sv. Barbaro in Sv. Ožboltom! Prerokovali so slabo vreme. Pa se je gospodinja žurila z drugimi vred, da bi več pristorili.

Doma je bila pa ura, ko je bilo treba dati prešičem večerje. Pujska sicer ništa slišala ure, in če bi jo tudi bila... Le želodec jima je dopedoval, koliko je ura. Večerje pa le ni bilo. Z glasnim rohnenjem in zadirčnim cviljenjem sta razodevala svojo nevoljo.

Ali je čudno, da se jih je Jožek zbal? Skočil je na škafo in se umaknil za očetov hrbet, kajti samo pri očetu se je čutil na varnem. Nikamor si ni upal dalje, najmanj pa na tla.

Pa kaj je še bilo? To, da je bil Jožek nekaj časa zelo priden in poslušen. Sicer je rad kaj ponagajal staremu očetu. Pa samo malo... Pa samo včasih... Kadar sta pa prašiča godla in cvilila svojo pesem, takrat pa nagajal ni nikoli nič. Tudi živali so namreč včasih dobri krotilci otrok.

Janko Polák:

Konec — začetek.

V daljavi gorí vse nebo,
kot kri so mu barve žareče...
V grob legel že spet je en dan,
v drhtljajih že zadnjih trepeče.

Kaj dé, če dan tudi umre!
Saj zjutraj pomlajen spet vstane,
ko solnce poljubi goroko
spet hribe in širne poljane.

Dal Bog, da še moja smrt
le kratko noč v grobu bi bila,
in da bi se duša po njej
mi v dnevnu brezkončnem vzbudila!